

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 378/2020-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavné sťažnosti sťažovateľov

- obchodnej spoločnosti JASES INVEST, s. r. o., Tallerova 4, Bratislava, IČO 44 975 104, zastúpenej ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU ŠTRBÁŇ, s. r. o., Dvory 1932, Púchov, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Branislav Štrbáň, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 9/2019 z 31. januára 2019,

- obchodnej spoločnosti JASES s. r. o., Zámocká 30, Bratislava, IČO 43 812 589, zastúpenej ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU ŠTRBÁŇ, s. r. o., Dvory 1932, Púchov, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Branislav Štrbáň, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 9/2019 z 31. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti JASES INVEST, s. r. o., a JASES s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 23. apríla 2019 doručené ústavné sťažnosti obchodnej spoločnosti JASES INVEST, s. r. o., Tallerova 4, Bratislava, IČO 44 975 104 (konanie vedené pod sp. zn. Rvp 724/2019), a obchodnej spoločnosti JASES s. r. o., Zámocká 30, Bratislava, IČO 43 812 589 [konanie vedené pod sp. zn. 755/2019; (spolu ďalej aj „sťažovatelia“)], doplnené podaniami z 26. apríla 2019, ktorými sa domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 9/2019 z 31. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. S prihliadnutím na obsah uvedených ústavných sťažností a z tohto obsahu vyplývajúcu ich právnu a skutkovú súvislosť (obe ústavné sťažnosti sú po formálnej aj obsahovej stránke takmer identické), ako aj s prihliadnutím na namietané porušenie označených práv tým istým uznesením krajského súdu rozhodol ústavný súd v záujme hospodárnosti konania podľa § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) uznesením sp. zn. PLs. ÚS 16/2020 z 2. apríla 2020 o spojení ústavných

sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 724/2019 a sp. zn. Rvp 755/2019 na spoločné konanie tak, že ďalej budú vedené pod sp. zn. Rvp 724/2019.

3. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelená a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

4. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu konanom 4. decembra 2019 na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 (ďalej len „rozvrh práce“) je na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 písm. a) rozvrhu práce pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcom spravodajcom Rastislavom Kaššákom pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Jana Baricová, predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar. Ústavné sťažnosti sťažovateľov preto predbežne prerokoval senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

5. Z obsahu ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 34 Cb 121/2017 sa obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), podaným návrhom z 30. augusta 2018 domáhala nariadenia zabezpečovacieho opatrenia formou zriadenia záložného práva k tam špecifikovaným hnutelným veciam vo vlastníctve sťažovateľov (v právnom postavení žalovaných v 1. rade a 2. rade), resp. nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by okresný súd uložil sťažovateľom povinnosť zložiť do súdnej úschovy spoločne a nerozdielne sumu 75 000 €. Dôvodom návrhu bolo zabezpečenie peňažnej pohľadávky žalobcu uplatnenej v konaní vo veci samej v sume 104 575 € s príslušenstvom z titulu porušenia povinností sťažovateľmi vyplývajúcich im zo zmluvy o dielo uzavretej so žalobcom.

6. Okresný súd uznesením sp. zn. 34 Cb 121/2017 z 27. septembra 2018 návrhu žalobcu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia vyhovel a zriadil záložné právo k v rozhodnutí špecifikovaným huteľným veciam (motorovým vozidlám) v prospech žalobcu, a to do 60 dní od právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom, vo zvyšnej časti návrh žalobcu zamietol a žalobcovi priznal v celom rozsahu nárok na náhradu trov konania proti sťažovateľom.

7. Na základe odvolania sťažovateľov krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu z 27. septembra 2018 ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

8. Sťažovatelia, v konaní pred ústavným súdom zastúpení tým istým právnym zástupcom, zhodne vo svojich ústavných sťažnostiach označujú napadnuté uznesenie krajského súdu za „vecne nesprávne a nezákonné“ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nezákonného postupu predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia. Namietajú, že krajský súd sa v napadnutom uznesení bez náležitého odôvodnenia odklonil od ustálenej judikatúry, čím je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné a nepredvídateľné.

9. S poukazom na odôvodnenie napadnutého uznesenia sťažovatelia zastávajú názor, že krajský súd dospel rovnako ako okresný súd k nesprávnemu právnemu záveru o splnení podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Konkrétne dôvodí, že krajský súd nesprávne vyhodnotil existenciu obavy z ohrozenia exekúcie, pretože sa nedopustili žiadneho konania, ktoré by mohlo potvrdzovať takýto záver konajúcich súdov.

10. Sťažovateľ JASES s. r. o. (v právnom postavení žalovaného v 2. rade) pritom zvlášť vo svojej ústavnej sťažnosti upriamuje pozornosť na to, že dispozíciu s majetkom, na ktorú poukazuje okresný súd, vykonával výlučne len sťažovateľ JASES INVEST, s. r. o., (v právnom postavení žalovaného v 1. rade), avšak ani tieto scudzovacie úkony nemohli byť dôvodom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Uvedené skutočnosti boli predmetom odvolacieho konania, avšak krajský súd na tieto odvolacie námietky podľa sťažovateľov neprihliadol a nevysporiadal sa s nimi. Sťažovatelia preto zhodne konštatujú, že krajský súd

nesprávne interpretoval § 343 ods. 1 CSP tým, že extenzívnym výkladom odporujúcim doslovnému zneniu zákona bez zohľadnenia jeho účelu aplikoval na prejednávajúcu vec nesprávnu právnu úvahu, a to navyše v priamom rozpore s praxou všeobecných súdov v obdobných veciach.

11. Porušenie označených práv spočíva podľa sťažovateľov v nesprávnom vyhodnotení splnenia podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a v arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý sa nezaoberal podstatnými námietkami sťažovateľov prezentovanými v podanom odvolaní, ale len všeobecne konštatoval správnosť záverov okresného súdu. Súčasne sťažovatelia vytykajú krajskému súdu, že sa bezdôvodne a bez náležitého odôvodnenia odchyľil od všeobecne očakávanej praxe súdnych autorít, keď svojvoľne vyhodnotil splnenie podmienok na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia napriek tomu, že neboli založené žiadne dôvody indikujúce hoci len hypotetickú obavu z budúcej exekúcie, čím bol podľa sťažovateľov narušený princíp právnej istoty. V závere sťažovatelia dodávajú, že v dôsledku „nezákonného“ uznesenia krajského súdu je značne obmedzené ich právo slobodne podnikat’.

12. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia zhodne navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ich ústavných sťažností na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.01.2019, sp. zn. 3 Cob/9/2019-838 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.01.2019, sp. zn. 3 Cob/9/2019-838 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 415,51 € na účet právneho zástupcu ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠTRBÁŇ, s. r. o., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde.

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy

o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04)]. Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (III. ÚS 560/2015).

22. Ústavný súd pritom vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru opakovane judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Ústavný súd súčasne poznamenáva, že medzi základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto taktiež potrebné posudzovať spoločne.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

23. Podstata oboch ústavných sťažností spočíva v tvrdení sťažovateľov o porušení ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a taktiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý sa bez odôvodnenia odchýlil od ustálenej súdnej praxe a nevysporiadal sa s podstatnými odvolacími námietkami a argumentmi sťažovateľov, čo má za následok arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia. Sťažovatelia namietajú taktiež nezákonnosť napadnutého uznesenia v súvislosti s posúdením predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

24. V súvislosti s predbežným prerokovaním ústavných sťažností sťažovateľov považuje ústavný súd za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že nie je ďalšou „superrevíznou“ inšinciou v systéme justície. Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stojí mimo sústavu všeobecných súdov, a preto nie je oprávnený preskúmať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Interpretácia a aplikácia právnych predpisov je totiž primárne úlohou všeobecných súdov, pričom zásah ústavného súdu je namieste len v prípade najväznejších pochybení predstavujúcich porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou, predovšetkým keď rozhodovací proces vykazuje znaky arbitrárnosti. O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade zákonného predpisu všeobecným súdom by pritom bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 494/2014).

25. Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát uviedol (napr. II. ÚS 340/2015, II. ÚS 741/2017), že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného (zabezpečovacieho) opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Posudzovanie podmienok na vydanie zabezpečovacieho opatrenia je však predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavnej sťažnosti, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením alebo zabezpečovacím opatrením veľmi zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú neodkladné alebo zabezpečovacie opatrenia, a to nielen preto, že ako už bolo uvedené, nie je opravnou inšinciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09, II. ÚS 741/2017).

26. Je však potrebné zdôrazniť, že aj rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného (zabezpečovacieho) opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 136/2014). Ústavnému súdu však z ústavnoprávneho hľadiska neprináleží prehodnocovať názory všeobecných súdov týkajúce sa dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného (zabezpečovacieho) opatrenia a do rozhodnutia súdu môže ústavný súd zasiahnuť iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor so základným právom na súdnu ochranu (pozri napr. III. ÚS 169/2010). Ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy by preto bolo možné považovať za opodstatnenú iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom (IV. ÚS 13/2020).

27. Uvedenými východiskami sa ústavný súd riadil aj pri skúmaní možného zásahu do označených práv sťažovateľov napadnutým uznesením krajského súdu.

28. Zohľadňujúc sťažnostnú argumentáciu sťažovateľov, ústavný súd sa dôkladne oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, aby posúdil, či ním došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie), pričom považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že ústavné sťažnosti sú v podstatnej miere opakovaním totožných argumentov, ktoré sťažovatelia prezentovali aj v odvolaní podanom proti uzneseniu okresného súdu z 27. septembra 2018.

29. V nadväznosti na výhrady sťažovateľov vyjadrené v podanom odvolaní, ako aj v ústavných sťažnostiach poukazuje ústavný súd na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej sa krajský súd stotožnil s posúdením dôvodnosti návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov okresného súdu (bod 7 napadnutého uznesenia). Krajský súd prisvedčil názoru okresného súdu v otázke potreby neodkladnej úpravy pomerov strán, obavy

ohrozenia prípadnej exekúcie, ako aj nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy na strane žalobcu, pričom konštatoval, že samotná existencia dlhu nemôže byť dôvodom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ale vzhľadom na prebiehajúce konanie vo veci samej odvolací súd dospel k záveru, že žalobca osvedčil potrebu dočasnej úpravy vzťahov medzi stranami tak, ako to konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia. Taktiež krajský súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že žalobcom sledovaný účel je možné efektívne dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

29.1 Vo vzťahu k odvolacej námietke sťažovateľov týkajúcej sa obmedzenia ich práva slobodne podnikat' a porušenia zásady proporcionality krajský súd vo vzťahu k rozsahu nariadeného zabezpečovacieho opatrenia formou zriadenia záložného práva na hnutelné veci (motorové vozidlá) vo vlastníctve sťažovateľov uviedol, že zriadením záložného práva nie je žiadnym spôsobom obmedzené riadne užívanie predmetu zálohu žalovanými a na druhej strane poskytuje žalobcovi právne istejšie postavenie v prípade exekúcie, takéto opatrenie neobmedzuje žalovaných nad primeranú mieru, a preto nie je zásada proporcionality porušená. Námietka žalovaných o nutnosti postupnej výmeny vozového parku vo vzťahu k prebiehajúcej konaniu je teda podľa krajského súdu neodôvodnená.

29.2 Za bezpredmetnú považoval krajský súd aj odvolaciu námietku sťažovateľov o neodôvodnenosti nariadeného zabezpečovacieho opatrenia voči sťažovateľovi JASES s. r. o. (v právnom postavení žalovaného v 2. rade), pretože v konaní vo veci samej vystupujú žalovaní spoločne a prípadná exekúcia sa môže týkať aj žalovaného v 2. rade a spoločnosti žalovaných sú personálne prepojené. V ostatnom sa krajský súd stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia, na ktoré odkazuje.

30. Na tomto základe ústavný súd zastáva názor, že citované odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu zodpovedá skutočnosti, že ide o odôvodnenie rozhodnutia predbežnej povahy o zabezpečovacom opatrení, pričom závery v ňom koncipované považuje ústavný súd za logické, vnútorne konzistentné a zrozumiteľné. Krajský súd primerane reagoval a vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľov v takom rozsahu, v akom to vyžaduje tento typ konania, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel

a význam. Ústavný súd pritom stabilne judikuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

31. Vo vzťahu k námietke sťažovateľov, že krajský súd a rovnako ani okresný súd nemali preukázané bezprostredne hroziace nebezpečenstvo zmarenia exekúcie vyvolané správaním sťažovateľov, ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že vyhodnotenie splnenia zákonných podmienok pre zriadenie sudcovského záložného práva v zmysle § 343 ods. 1 CSP je vecou všeobecných súdov. Pri skúmaní obavy budúceho zmarenia exekúcie ako jedného zo zákonných predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vychádza súd z konkrétnych skutkových okolností prípadu osvedčených navrhovateľom bez toho, aby v tomto smere vykonával dokazovanie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, 1540 s. ISBN 978-80-7400-629-6, s. 1156.). Do vyhodnotenia dôvodnosti obavy z ohrozenia exekúcie, ktoré je teda primárne založené na skutkových otázkach, však ústavný súd nie je zásadne oprávnený zasahovať alebo právny názor všeobecného súdu nahrádzať svojim uvážením za situácie, že takýto názor nie je založený na svojvôli (m. m. II. ÚS 741/2017). K tvrdeniu sťažovateľov, že krajský súd nereagoval dostatočne na ich odvolaciu námietku týkajúcu sa zjavnej neodôvodnenosti pohľadávky uplatnenej žalobcom v konaní vo veci samej, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu bude predmetom dokazovania v konaní vo veci samej, preto nemožno vytykať krajskému súdu, že sa k tejto námietke v napadnutom uznesení o zabezpečovacom opatrení nevyjadril. Ústavný súd preto predmetnú argumentáciu sťažovateľov v tomto zmysle nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu.

32. Rovnako sťažovatelia len vo všeobecnej rovine tvrdia, že krajský súd sa napadnutým uznesením odchýlil od „ustálenej súdnej praxe“, bez toho, aby toto vybočenie krajského súdu bližšie špecifikovali, pričom aj v prípade, že by tomu tak bolo, ústavný súd zdôrazňuje, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru

všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá je podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“) zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona č. 757/2004 Z. z. [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. a)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05). Navyše od 1. júla 2016 je zabezpečenie jednoty rozhodovania a jednoty judikatúry všeobecných súdov predovšetkým úlohou veľkého senátu najvyššieho súdu (§ 48 CSP). Do týchto kompetencií najvyššieho súdu nemá ústavný súd oprávnenie zasahovať (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014, I. ÚS 246/2019). Z uvedených dôvodov ani táto námietka sťažovateľov nie je dôvodná.

33. Je teda možné konštatovať, že sťažnostná argumentácia prezentovaná sťažovateľmi v ústavných sťažnostiach je len vyjadrením ich nesúhlasu s rozhodnutím krajského súdu. Ústavný súd však pripomína, že právo na spravodlivé súdne konanie nie je možné vykladať tak, že by garantovalo právo na úspech v konaní či právo na rozhodnutie zodpovedajúce predstavám sťažovateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

34. Z už uvedených dôvodov tak ústavný súd nevidel ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia krajského súdu akýmkoľvek spôsobom zasahoval, keďže nebol zistený taký výklad ustanovení citovaných v napadnutom uznesení a ich uplatnenie vo veci sťažovateľov, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavné sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

35. Vzhľadom na odmietnutie ústavných sťažností ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v ich petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu